655/02

Den 2. oktober 2002 blev i sag nr. 57.611:

xxxxx xxxx xxxxxxxxxx
xxxxxxxxx xxx xxxx xxxxxx
xxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxxxx

mod

Codan Forsikring
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har gruppelivsforsikring hos Codan Forsikring, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde erstatning efter anmeldt tab af erhvervsevne.

Klagerens advokat har ved klageskrivelse af 16/1 2002 til nævnet redegjort for sagen således:

"Pkt. 1. Sagsfremstilling:

Som det fremgår af vedlagte kopi af korrespondance mellem undertegnede og Codan Forsikring A/S vedrører nærværende sag en af de gruppelivsforsikringer med ulykkesdækning, der i sin tid blev tegnet og hvor forsikringstager fik at vide, at man ville kunne opnå dækning, hvis invalidesummen udgjorde mindst 25%.

I forbindelse med min klients tilskadekomst den 31.10.1994 var jeg involveret i sagen i forhold dels til en lovpligtig arbejdsskadeforsikring som hans arbejdsgiver havde tegnet og dels vedrørende nogle andre forsikringer som min klient havde hos Codan Forsikring A/S.

Forhandlingerne med Codan Forsikring A/S vedrørende disse forsikringer endte resultatløst, ligesom jeg meddelte min klient ved skrivelse af 25.9.1998, at han ikke kunne støtte ret på den forsikring, der nu strides om, idet hans méngrad ikke var over 25%.

Sagen blev herefter henlagt indtil jeg tilfældigvis i en anden sag, fik en henvendelse fra PFA, hvor man i en tilsvarende sag gjorde opmærksom på, at Ankenævnet havde truffet afgørelser, hvori man tilkendte erstatning ud fra betragtningen om, at forsikringstager, da han tegnede forsikringen, havde haft en forventning om, at der ville ske dækning af tab af erhvervsevne ud fra betegnelsen 'invalidesum'.

Som følge heraf rettede jeg derfor, idet jeg kunne huske problemstillingen i nærværende sag, henvendelse til Codan Forsikring A/S den 5.7.2001. Bilagt min skrivelse var kopi af det oprindelige forsikringsbevis fra 1993, forsikringsvilkårene samt anerkendelsen i sin tid fra Codan Forsikring A/S af 28.5.1997. Samtidigt var bilagt afgørelserne fra Arbejdsskadestyrelsen fra henholdsvis juni og august 1998, hvori man fastsatte såvel méngrad som erhvervsevnetab. Endelig var vedlagt redegørelsen fra PFA Pension, der dannede grundlag for min genoptagelse af sagen.

Herefter gik der en hel del tid førend Codan Forsikring A/S meldte tilbage, hvorefter der har været korrespondance parterne imellem. Som det fremgår af min uddybende skrivelse af 9.11.2001 til Codan Forsikring A/S, fik min klient i 1998, da man havde Arbejdsskadestyrelsens afgørelser over såvel méngrad som erhvervsevnetab en tilbagemelding fra henholdsvis pengeinstitut som undertegnede om, at han ikke kunne rejse krav i henhold til den tegnede forsikring, idet vi begge var enige om, at invaliditet vedrørte méngrad og ikke erhvervsevnetab.

Jeg mener derfor ikke, at nærværende sag er omfattet af den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftaleloven men alene af den 5-årige forældelsesfrist. Her har Codan Forsikring A/S så anerkendt erstatningspligten ved skrivelse af 28.5.1997, hvilket er baggrunden for, at jeg mener, at Codan Forsikring A/S fortsat skal betale."

I skrivelse af 31/1 2002 fra selskabet til nævnet hedder det bl.a.:

"Af Ankenævnets praksis fremgår det, at der efter omstændighederne kan ske udbetaling for tab af erhvervsevne, selvom forsikringen er tegnet som en invalidesum. Dette forudsætter, at der er sket fejl i forbindelse med tegningen af forsikringen, således bl.a. at mangelfuld rådgivning har givet anledning til, at forsikringstageren får en berettiget forventning om, at han er dækket for mere, end den forsikringsfaglige terminologi tilsiger.

Det er ikke fra klagerens side påvist, endsige anført, at der er sket rådgivningsfejl fra Codans eller pengeinstituttets side, og det er Codans opfattelse, at dette ikke er tilfældet. Der er derfor ikke noget grundlag for at udbetaling skal finde sted efter de retningslinier, der følger af Ankenævnets nye praksis.

Såfremt Ankenævnet alligevel anser grundlaget for udbetaling for opfyldt, er det Codans opfattelse, at kravet er forældet. Skaden har fundet sted i oktober 1994, hvorefter klageren straks blev sygemeldt i et halvt år, og skaden må herefter have været stationær inden udgangen af 1995 og dermed forældet enten efter 2-års reglen i FAL § 29 eller efter 1908-loven. At Codan har meddelt klageren, at der var tale om et dækningsberettiget ulykkestilfælde, såfremt skaden medførte varigt mén over 25%, ændrer ikke på at forældelsesfristen fortsatte med at løbe.

Såfremt kravet ikke kan anses for at være forældet som ovenfor anført, må kravet anses for at være forfaldent senest, da klageren modtog Arbejdsskadestyrelsens seneste afgørelse af 28. august 1998 om nedsættelse af erhvervsevnetabet til 50%. Forældelsesfristen på 2 år efter forsikringsaftalelovens § 29 må derfor senest regnes fra dette tidspunkt, da sagsøgeren tillige var bekendt med, at kravet var forfaldent, jfr. om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt U. 1999.697 Ø og U.2000.1947 H. Kravet er hermed forældet ved udgangen af år 2000.

Det er Codans opfattelse, at Ankenævnets nye praksis ikke kan gøres gældende for såvidt angår krav, der er forældede efter de almindelige regler."

Af Arbejdsskadestyrelsens skrivelse af 28/8 1998 fremgår det bl.a.:

"Vi har i dag truffet afgørelse om tab af erhvervsevne i Deres sag.

Vi vurderer, at Deres tab af erhvervsevne er 50 %."

Nævnet udtaler:

Nævnet finder efter en gennemgang af sagen at kunne lægge til grund, at klagerens krav senest må anses for forfaldent, da klageren modtog Arbejdsskadestyrelsens seneste afgørelse af 28/8 1998. Da nævnet finder, at klageren i hvert fald på dette tidspunkt har haft grund til at tro, at ulykkestilfældet i 1994 havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet, kan nævnet allerede af den grund ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at et eventuelt krav er forældet ved udgangen af 2000 i henhold til den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftaleloven.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen